

Motion till riksdagen

1988/89:T402

av Kenth Skårvik och Leif Olsson (båda fp)

Skolskjutsar och trafiksäkerheten

Kommunerna är numera skyldiga att anordna skolskjuts. I hög grad sker transporter via kollektivtrafiken. Säkerhetsbestämmelserna skiljer sig i relation till fordonstyperna. Således behöver inte bilbälte användas i buss i linjetrafik. Från 1 april 1988 är det lag på att alla barn vid privata transporter skall använda bilbälte i personbil. Från 1 augusti 1988 gäller att barn också vid skolskjutsning måste använda bältet när de färdas i bil med bilbälte. Dessutom måste barn, året de fyller 5 år eller är yngre, använda särskild skyddsanordning.

Lagen är sådan i dag att den som inte använder bilbälte vid skolskjutsning skall dömas till böter, dock högst 1 000 kronor. Även föraren av fordonet döms till samma straff, om den som färdas i fordonet är under 15 år, och inte använder bilbälte/skyddsanordning.

Som framgår ovan saknas vanligen bilbälten i större bussar. Uppskattningsvis, och mot bakgrund av uppgifter från kommunikationsdepartementet, transporteras minst 100 000 elever dagligen i denna typ av bussar.

Trafiksäkerhetsverket har på ett förtjänstfullt sätt bidragit till att bilda opinion för bilbälteslagens införande på personbilar och för skolskjuts i mindre typer av bussar och bilar som är godkända härför. Märkligt nog tycks verket inte vara medvetet om de faktiska förhållandena när det gäller skolskjutsar som utnyttjar kollektivtrafiken. I de regler som verket gett ut poängteras t. ex. att eleverna i dessa bussar skall sitta ner på sina platser. Alla, som till eller från har färdats med dessa bussar, framförallt på morgonsidan och i tätortsregioner, vet att det ofta inte finns sittplatser – vanligen är fordonets mittgång fylld, eller halvfylld, med elever. I en tät trafik leder inbromsningar till situationer som kan bli farliga för passagerarna.

För bussar i linjetrafik finns inga bestämmelser som anger hur många passagerare som får transporteras stående. Att dessa passagerare/elever löper större risk att skadas vid kollisioner och häftiga inbromsningar, är ställt utom allt tvivel.

I princip är det möjligt för kommunerna och deras skolstyrelser att ordna sittplats för eleverna inom kollektivtrafikens ram. I verkligheten är inte detta realistiskt på grund av ekonomiska skäl.

I detta läge kommer samhällets organ och de förtroendevalda i en situation där man dels skall ta hänsyn till ekonomiska förutsättningar, dels skydda barnen i trafiken och göra något åt den oro föräldrar, anhöriga och skolpersonal upplever inför transporter på hårdtrafikerade vägar.

Den bedömning vi som motionärer gör av situationen är att flertalet

berörda kommuner får svårt att på egen hand ordna mer skyddade transportsätt för elever inom kollektivtrafiken. Vi ser det därför angeläget att riksdagen och regeringen tar initiativ till en kartläggning av var i landet som trafikmiljön kan ses som mest negativ för bussar/passagerare och som en följd härav överväger lämpliga insatser och åtgärder riktade till kommunerna för att främja trafiksäkerheten och därmed ett bättre skydd för eleverna.

Hemställen

Med hänvisning till det anförda hemställs

1. att riksdagen hos regeringen begär en kartläggning av områden som ur trafiksäkerhetssynpunkt är särskilt utsatta,
2. att riksdagen hos regeringen begär att lämpliga insatser och åtgärder riktade till utsatta kommuner där den vägbaserade kollektivtrafiken också fungerar som skolskjutsar övervägs.

Stockholm den 11 januari 1989

Kenth Skårvik (fp)

Leif Olsson (fp)